

ИГРИ И ЗАКАЧКИ

Роуан

Плетача на очи.

Седя на масата срещу шибания *Плетач на очи*.

А тя е *прекрасна*.

Гарвановочерна коса. Топли, пъстри очи. Лицето и скулите ѝ са обагрени с лунички и има малко, леко зачервено носле. Прокашля се, отпива гълга глътка от бирата си и се намръщва, а погледът ѝ е вторачен в чашата, докато я отмества настрана.

– Лошо ти е.

Поглежда ме тревожно, преди отново да се съсредоточи върху ресторанта. Погледът ѝ спира на група клиенти за миг, преди да отскочи към следващата маса. Словун е нервачка.

Има си причина де, предвид обстоятелствата.

– Три дни в онази адска дупка си казват гумата. Добре че имах вода – протяга се за салфетка и издухва носа си. Поглежда ме отново, но погледът ѝ не се задържа гълго върху мен. – Благодаря, че ме освободя.

Свивам рамене и отпивам от бирата си в мълчание, докато наблюдавам как погледът ѝ отскача към сервитьорката, която излиза от кухнята с поръчка за друга маса. Когато хостесата ни въведе в салона, Слоун посочи точно кое сепаре срещу прозореца иска. Сега разбирам защо – намира се на еднакво разстояние от главния вход и аварийния изход до тоалетните и от кухнята.

Винаги ли е толкова тревожна, или времето, прекарано в клетката на Албърт, я е наплашило? Или пък аз я плаша?

Права е да се тревожи.

Погледът ми е залепен за нея и се възползвам от възможността открито да огледам компанията си за вечеря, докато тя оглежда ресторанта. Слоун премята влажната си коса през рамо, както прави на всеки две минути, откакто излезе от банята на Албърт Бриско в тениска на *Pink Floyd* и без да носи сутиен, и погледът ми се спуска към гърдите ѝ.

Не носи сутиен.

Тялото ѝ е пицно и силно и сигурно е направила някаква магия на дрехите си. Те би трябвало да бъдат всичко друго, но не и секси, предвид че са задигнати от гардероба на Бриско. Дори кара гънките му да изглеждат добре, с навитите до глезените ѝ крачоли, а развлачената талия е прибрала с две червени джобни кърпички, превърнати в колан. Завързала е краищата на тениската, така че, когато се обляга с изтощена въздишка, платът прилепва към талията ѝ и разкрива ивица изкусителна кожа и обещание на пъпа.

Не носи сутиен.

Трябва да си събера акъла. Тя е Плетача на очи, за бога. Ако ме хване да я зяпам, може да ми изчовърка очите и да ме изкорми като риба, преди дори да кажа думите „не носиш сутиен“.

Слоун раздвижва раменете си, с което хич не ми помага да спра „не носи сутиен“ мантрата, която се върти в главата ми. Натиска ставата с пръсти, а лицето ѝ се сгърчва леко от болка. Поглежда ме намусено.

– Ритна ме – отговаря на незагадения ми въпрос, все така разтвивайки рамото си. – Ударих си рамото в пръстите, когато паднах.

Свивам юмруци под масата, а нажежен до бяло гняв потича във вените ми.

– Шибаняк.

– Е, аз го наръгах във врата, така че, предполагам, реакцията му е разбираема. – Слоун прокарва длан по ръката си, а нослето ѝ се сбръчква. Агски *сладко*. – Успя да ме заключи, преди да изгуби съзнание. Дори се изсмя.

Сервитърката идва с две чинии с ребърца и порция пържени картофи, спечелвайки си изпълен с обожание поглед от Слоун. Когато поставят чинията пред нея, се усмихва и една мъничка трапчинка се появява до устата ѝ.

Благодарим на момичето, което се заседява още няколко секунди, преди Слоун да потвърди, че си имаме всичко, което ни трябва.

– Не ми казвай как това ти се случва толкова често, че мозъкът ти дори не го отбелязва. Би било доста сдгхващо. – Засмива се, когато жената се отдалечава, и трапчинката ѝ става по-видима.

– Кое да ми се случва?...

Погледът на Слоун се насочва към сервитърката и когато го проследявам, жената ни се усмихва през рамо.

– О, боже, ама ти наистина не забелязваш. Ама *изоб-шо*. – Поклаща глава и откъсва парче от ребрата в чинията си, въпреки че от тях все още се издига пара. – Е, красавецо, предупреден си. През последните три дни стомахът ми изяждаше заобикалящите го органи и съм напълн да погълна тези ребра по възможно най-неподходящия за една гама начин.

Не отговарям, фиксиран върху това как перфектните ѝ зъби се впиват в горещото месо и го отделят от сивия кокал. В тъгълчето на устата ѝ остава капка барбекю сос и когато езикът ѝ се спуска да го оближе, просто искам да умра.

– И така... – Прочиствам гърло с надеждата, че гласът ми няма да трепери. Слоун повдига вежди и отново забива зъби в месото. – А защо не Черния грозд?

– А? – Пъхва ребърцето в уста и осмуква месото директно от кокала, а пръстите ѝ са омазани със сос. Дори само като гледам как свива бузите си, курът ми опъва ципа на панталоните.

Представи си какво би могла да направи с тази шибана устичка.

Отпивам от бирата и поглеждам чинията си.

– Прозвището ти – отговарям, преди да се захвана с ребрата, само и само да разсея определени части от тялото си, преди да станат прекалено нагли в желанията си. – Защо не си избра псевдоним като Черния грозд? Гарвановочерна коса, плашлива по природа, песента... Залагам, че е спомен от детството ти, нали? Чух те да пееш в клетката.

Слоун спира да се храни за момент и ме поглежда замислено, докато потрива долната си устна с палец. За първи път наистина се взира в мен и погледът ѝ прониква директно в черепа ми.

– Това си е за мен – отговаря ми. – Плетача на очи е за тях.

Очите ѝ потъмняват и само с едно примигване секси красавицата с хремав нос изчезва, заменена от лукава, безжалостна убийца с желязна воля.

– Разбирам те – кимвам.

Може би съм единственият човек, който разбира.

Слоун загързва нетрепващия си поглед прикован в мен.

– Каква ти е играта, хубавецо?

– Моята игра?

– Чу ме. Появяваш се в къщата на оня шибаняк, пускаш ме от клетката, изгаряш къщата му до основи и после ме водиш на бира и ребърца. И все пак аз всъщност не знам почти нищо за теб. Така че каква ти е играта? Какво правеше в дома на Бруско?

Свивам рамене.

– Дойдох, за да му откъсна крайниците и да се наслаждавам на бавната му агония, докато умре.

– Защо точно той обаче? Малко сме далеч от Бостън. Сигурна съм, че там си имате достатъчно гилъри отренки, с които да се забавляваш, и не е било нужно да биеш път чак до тук заради един тъпак.

И двамата замръзваме с ребърца напът към устата ни, а тежкото мълчание сгъстява въздуха. Лукава усмивка се плъзва по устните ми, когато лицето на Слоун помръква.

– Ти със сигурност знаеш кой съм.